

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9456-9457/2568

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 11, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 37, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 40, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 44

ย่อ / หลักกฎหมาย

สัญญาว่าจ้างงานวิศวกรรมระบบอาคารซึ่งเป็นสัญญาหลักมีข้อสัญญาอนุญาโตตุลาการในข้อ 14.1 ซึ่งระบุว่า "ในกรณีที่มีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นระหว่างคู่สัญญาเกี่ยวกับข้อกำหนดแห่งสัญญานี้หรือเกี่ยวกับการปฏิบัติตามสัญญานี้ และคู่สัญญาไม่สามารถตกลงกันได้ ให้เสนอข้อโต้แย้งหรือข้อพิพาทนั้นต่ออนุญาโตตุลาการเพื่อพิจารณาชี้ขาด" ในขณะที่หนังสือรับสภาพนี้มีข้อความระบุให้ถือว่าหนังสือยืนยันการว่าจ้างระหว่างผู้ร้องกับผู้คัดค้านซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาหลัก เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือรับสภาพฉบับนี้ด้วย ดังนั้น ย่อมถือได้ว่าหนังสือรับสภาพนี้อยู่ภายใต้บังคับของข้อสัญญาอนุญาโตตุลาการ ข้อ 14.1 ดังกล่าวด้วย ไม่ใช่ไม่มีข้อสัญญาอนุญาโตตุลาการดังที่คณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัย ทั้งนี้ที่ผู้คัดค้านรับสภาพว่าค้างชำระแก่ผู้ร้องอยู่ ก็เป็นหนี้เกี่ยวกับสัญญาว่าจ้างอันเป็นหนี้ภายใต้บังคับตามสัญญาข้อ 14.1 ทั้งสิ้น และข้อความในหนังสือรับสภาพนี้มีลักษณะเป็นการยอมรับจำนวนหนี้ที่ผู้คัดค้านมีอยู่ต่อผู้ร้อง ข้อพิพาทตามคำเสนอข้อพิพาทของผู้ร้องจึงอยู่ภายใต้ข้อสัญญาอนุญาโตตุลาการ ข้อ 14.1 ของสัญญาว่าจ้างนั้น ไม่ว่าสัญญาว่าจ้างจะระงับหรือไม่ก็ตาม เนื่องจากสัญญาอนุญาโตตุลาการย่อมเป็นอิสระจากสัญญาหลัก ที่คณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยว่าผู้ร้องไม่มีอำนาจเสนอข้อเรียกร้องเพื่อระงับข้อพิพาทโดยวิธีอนุญาโตตุลาการตาม พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 11 จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การยอมรับบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการที่วินิจฉัยเฉพาะแต่ข้อเรียกร้องแย้งของผู้คัดค้านแต่เพียงฝ่ายเดียวโดยไม่พิจารณาคำเสนอข้อพิพาทของผู้ร้อง ย่อมถือว่าเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการในประเด็นเรื่องค่าเสียหายไม่ได้แสดงให้เห็นว่าข้อนำสืบของผู้ร้องซึ่งเป็นผู้เสนอข้อพิพาทเป็นอย่างไร เหตุใดจึงไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของผู้คัดค้าน การวินิจฉัยโดยสรุปทางนำสืบของผู้คัดค้านจากข้อเรียกร้องแย้งและวินิจฉัยสรุปเพียงว่า พยานหลักฐานของผู้คัดค้านมีน้ำหนักให้รับฟัง ส่วนพยานหลักฐานของผู้ร้องไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานผู้คัดค้าน ถือไม่ได้ว่าคำชี้ขาดในส่วนนี้ได้รับเหตุผลแห่งการวินิจฉัยไว้โดยชัดแจ้งตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 37 วรรคสอง และเมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ร้องและผู้คัดค้านได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่นในชั้นอนุญาโตตุลาการ คำชี้ขาดที่ไม่ระบุเหตุผลแห่งการวินิจฉัยทั้งปวงไว้โดยชัดแจ้งดังกล่าวย่อมถือว่าเป็นคำชี้ขาดที่ไม่ชอบ การยอมรับและบังคับตามคำชี้ขาดนี้ถือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนเช่นกัน

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้คงเรียกผู้ร้องสำนวนแรกซึ่งเป็นผู้คัดค้านสำนวนที่สองว่า ผู้ร้อง และเรียกผู้คัดค้านสำนวนแรกซึ่งเป็นผู้ร้องสำนวนที่สองว่า ผู้คัดค้าน สำนวนแรก ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ สถาบันอนุญาโตตุลาการ สำนักงานศาลยุติธรรม ข้อพิพาทหมายเลขคำที่ 37/2563 หมายเลขแดงที่

57/2563 (ที่ถูก 57/2564) ในส่วนที่ให้ผู้ร้องชำระเงินจำนวน 8,989,846.71 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันยื่นคำแก้ข้อเรียกร้องแย้ง ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้องของผู้ร้อง ส่วนที่สอง ผู้คัดค้านยื่นคำร้องขอให้บังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการสถาบันอนุญาโตตุลาการ สำนักงานศาลยุติธรรม ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 37/2563 หมายเลขแดงที่ 57/2564 ลงวันที่ 17 สิงหาคม 2564 โดยให้ผู้ร้องชำระค่าสินไหมทดแทนจำนวน 8,989,846.71 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันยื่นคำแก้ข้อเรียกร้องแย้งแก่ผู้คัดค้าน (วันที่ 7 สิงหาคม 2563) (ที่ถูก วันที่ 31 สิงหาคม 2563) ไปจนกว่าผู้ร้องจะชำระเสร็จ ค่าป่วยการคณะอนุญาโตตุลาการและค่าใช้จ่ายในการดำเนินกระบวนการพิจารณาชั้นอนุญาโตตุลาการให้เป็นไปตามบัญชีแนบท้ายคำชี้ขาด ให้ผู้ร้องชำระค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในชั้นอนุญาโตตุลาการเป็นเงิน 27,249.40 บาท และค่าป่วยการคณะอนุญาโตตุลาการเป็นเงิน 222,750 บาท รวมเป็นเงิน 249,999.40 บาท ผู้ร้องยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้องของผู้คัดค้าน ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ร้องชำระค่าสินไหมทดแทนจำนวน 8,989,846.71 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันยื่นคำแก้ข้อเรียกร้องแย้งแก่ผู้คัดค้าน คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีชั้นพิจารณาของศาลให้เป็นพับ ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านว่าจ้างผู้ร้องให้ก่อสร้างงานวิศวกรรมระบบอาคารแบบจ้งเหมาโดยตกลงค่าจ้างเป็นเงิน 230,000,000 บาท สัญญานี้มีข้อสัญญาอนุญาโตตุลาการ โดยในข้อ 14.1 ระบุว่า "ในกรณีที่มิข้อโต้แย้งเกิดขึ้นระหว่างคู่สัญญาเกี่ยวกับข้อกำหนดแห่งสัญญานี้ หรือเกี่ยวกับการปฏิบัติตามสัญญานี้ และคู่สัญญาไม่สามารถตกลงกันได้ ให้เสนอข้อโต้แย้งหรือข้อพิพาทนั้นต่ออนุญาโตตุลาการเพื่อพิจารณาชี้ขาด" ต่อมาผู้ร้องและผู้คัดค้านได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ ลงวันที่ 25 มกราคม 2562 โดยในหนังสือรับสภาพหนี้ระบุว่า "เจ้าหนี้" และเรียกผู้คัดค้านว่า "ลูกหนี้" และมีข้อความในส่วนสาระสำคัญดังนี้ "...โดยที่ (1) ลูกหนี้ได้ตกลงว่าจ้างให้เจ้าหนี้ดำเนินการงานวิศวกรรมระบบอาคาร โดยมีมูลค่างานตามสัญญาจำนวน 230,000,000 บาท มีกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการรวม 610 วัน เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2559 และสิ้นสุดในวันที่ 31 มกราคม 2561 รายละเอียดปรากฏตามหนังสือยืนยันการว่าจ้างของลูกหนี้ ที่ LOI/ARZ/M&E/59-002 ลงวันที่ 1 มิถุนายน 2559 (ต่อไปจะเรียกว่า "สัญญาจ้าง") และให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของหนังสือฉบับนี้ด้วย (2) เจ้าหนี้ได้ส่งมอบงานตามสัญญาว่าจ้างให้แก่ลูกหนี้ครบถ้วนแล้ว แต่ลูกหนี้ยังคงมีภาระหนี้ค้างชำระให้แก่เจ้าหนี้ ดังนี้ 1. ค่างานตามสัญญาว่าจ้าง จำนวน 11,534,843.79 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) 2. ค่างานเพิ่ม จำนวน 4,119,853.10 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) 3. เงินประกันผลงานตามสัญญา + งานเพิ่ม จำนวน 10,453,281.95 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน 26,107,978.84 บาท (ยี่สิบหกล้านหนึ่งแสนเจ็ดพันเก้าร้อยเจ็ดสิบแปดบาทแปดสิบสี่สตางค์) จำนวนเงินดังกล่าวรวมภาษีมูลค่าเพิ่มแล้ว *คู่สัญญาต่อรองหนี้สินที่ลูกหนี้ต้องชำระรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 27,000,000 บาท (ยี่สิบเจ็ดล้านบาทถ้วน) รวมทั้งลดงานเพิ่มตามสัญญาเรียบร้อยแล้ว คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายตกลงทำหนังสือรับสภาพหนี้ต่อกัน โดยมีข้อความดังต่อไปนี้ ข้อ 1. ลูกหนี้ยอมรับว่ายังคงติดค้างชำระค่าจ้างให้แก่เจ้าหนี้ รวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน 27,000,000 บาท (ยี่สิบเจ็ดล้านบาทถ้วน) ข้อ 2. ข้อตกลงการชำระเงิน ลูกหนี้ตกลงชำระเงินตาม ข้อ 1. โดยแบ่งเป็น 3 งวด ดังนี้ งวดที่ 1 จำนวนเงิน 9,000,000 บาท วันที่ชำระ 30 มิถุนายน 2562 งวดที่ 2 จำนวนเงิน 9,000,000 บาท วันที่ชำระ 31 สิงหาคม 2562 งวดที่ 3 จำนวนเงิน 9,000,000 บาท วันที่ชำระ 31 ตุลาคม 2562 ข้อ 3. หากลูกหนี้ผิดนัดชำระหนี้ หาก

เจ้าหนี้ยังไม่ใช้สิทธิเลิกสัญญา ลูกหนี้ยินยอมชำระดอกเบี้ยผิคนัดชำระในอัตราดอกเบี้ย 7.50% ต่อปี..." คู่ความทั้งสองฝ่ายลงลายมือชื่อไว้ในหนังสือรับสภาพหนี้ หลังจากนั้นผู้คัดค้านชำระเงินแก่ผู้ร้อง 1,000,000 บาท แล้วไม่ชำระอีกเลย ผู้ร้องจึงยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่อสถาบัน
อนุญาตตุลาการ สำนักงานศาลยุติธรรม ขอให้อนุญาตตุลาการมีคำชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระเงินตามหนังสือรับสภาพหนี้ 26,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาท และยื่นข้อเรียกร้องแย้งขอให้มีการชี้ขาดให้ผู้ร้องชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้คัดค้านจำนวน 8,989,846.71 บาท พร้อมดอกเบี้ย เนื่องจากเหตุที่ผู้ร้องก่อสร้างงานไม่เป็นไปตามสัญญาว่าจ้างงานวิศวกรรมระบบอาคาร คณะอนุญาตตุลาการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยกำหนดประเด็นข้อพิพาท 4 ข้อ กล่าวคือ ข้อ 1. ผู้ร้องมีอำนาจเสนอข้อพิพาทหรือไม่ ข้อ 2. ข้อเรียกร้องแย้งของผู้คัดค้านขาดอายุความหรือไม่ ข้อ 3. ผู้ร้องหรือผู้คัดค้านฝ่ายใดเป็นฝ่ายผิดสัญญา และข้อ 4. ค่าเสียหายมีหรือไม่ เพียงใด คณะอนุญาตตุลาการพิจารณาแล้วมีคำชี้ขาดโดยเสียงข้างมากวินิจฉัยปัญหาตามประเด็นข้อพิพาทตามลำดับดังนี้ ข้อ 1. วินิจฉัยโดยสรุปว่า ผู้ร้องไม่มีอำนาจเสนอข้อเรียกร้องเพื่อระงับข้อพิพาทโดยวิธีอนุญาตตุลาการ ตามพระราชบัญญัติ
อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 11 ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 595/2545 ข้อ 2. สิทธิเรียกร้องตามข้อเรียกร้องแย้งของผู้คัดค้านนับแต่วันที่ผู้คัดค้านพบข้อบกพร่องจนถึงวันยื่นคำคัดค้านและข้อเรียกร้องแย้งยังไม่พ้นกำหนด 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 จึงยังไม่ขาดอายุความ ข้อ 3. วินิจฉัยว่า เมื่อวินิจฉัยในประเด็นข้อ 2. แล้วว่า ผู้ร้องทำงานบกพร่องและไม่ยอมแก้ไข ถือได้ว่าผู้ร้องเป็นฝ่ายผิดสัญญา โดยไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยระบุเหตุผลแห่งการวินิจฉัยในส่วนนี้อีก และข้อ 4. วินิจฉัยว่า ค่าเสียหายแต่ละรายการ ผู้คัดค้านมีพยานบุคคลซึ่งเป็นผู้แก้ไขในแต่ละจุดมาเบิกความและอธิบายเหตุแห่งความบกพร่องพร้อมคำซ่อมและวิธีการแก้ไขได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ ยังมีเอกสารเกี่ยวกับราคาค่าซ่อมและจุดบกพร่องที่แก้ไขมาสนับสนุนคำเบิกความด้วย พยานผู้คัดค้านจึงมีน้ำหนักรับฟังได้ ส่วนข้อนำสืบของผู้ร้องไม่อาจหักล้างพยานผู้คัดค้านได้ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับค่าเสียหายแต่ละรายการที่ระบุในเอกสารจึงฟังได้ว่าเสียหายตามนั้นจริง และชี้ขาดให้ผู้ร้องชำระค่าสินไหมทดแทนจำนวน 8,989,846.71 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันยื่นคำแก้ไขข้อเรียกร้องแย้งแก่ผู้คัดค้าน ยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้ร้อง คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องว่า การยอมรับหรือบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือไม่ โดยมีข้อที่ต้องพิจารณาตามเหตุที่ผู้ร้องอุทธรณ์ตามลำดับ ดังนี้ ข้อแรก ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า คณะอนุญาตตุลาการวินิจฉัยในประเด็นข้อ 1 ว่า ผู้ร้องไม่มีอำนาจเสนอข้อเรียกร้องเพื่อระงับข้อพิพาทโดยวิธีอนุญาตตุลาการได้ เพราะเห็นตามสัญญาว่าจ้างงานวิศวกรรมระบบอาคารฯ ได้ระงับไปแล้วตามหนังสือรับสภาพหนี้ เป็นการใช้อำนาจวินิจฉัยของคณะอนุญาตตุลาการ ศาลไม่อาจแทรกแซงหรือตรวจสอบการใช้ดุลพินิจดังกล่าวหากไม่ปรากฏว่าเป็นการขัดต่อกฎหมายอย่างชัดแจ้ง กรณียังฟังไม่ได้แน่ชัดว่าคำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการเสียงข้างมากวินิจฉัยขัดต่อกฎหมายหรือวินิจฉัยเกินขอบเขตแห่งข้อตกลงในการเสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาตตุลาการ สำหรับเหตุข้อนี้ได้ความว่า สัญญาว่าจ้างงานวิศวกรรมระบบอาคาร ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2559 สัญญานี้มีข้อสัญญาอนุญาตตุลาการ โดยในข้อ 14.1 ระบุว่า "ในกรณีที่มิข้อโต้แย้งเกิดขึ้นระหว่างคู่สัญญาเกี่ยวกับข้อกำหนดแห่งสัญญานี้ หรือเกี่ยวกับการปฏิบัติตามสัญญานี้ และคู่สัญญาไม่สามารถตกลงกันได้ ให้เสนอข้อโต้แย้งหรือข้อพิพาทนั้นต่อ

อนุญาตตุลาการเพื่อพิจารณาชี้ขาด" ในขณะที่หนังสือรับสภาพนี้มีข้อความระบุใจความว่า ให้ถือว่าหนังสือยืนยันการว่าจ้างระหว่างผู้ร้องกับผู้คัดค้าน ลงวันที่ 1 มิถุนายน 2559 เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือรับสภาพฉบับนี้ด้วย ซึ่งหนังสือยืนยันการว่าจ้างดังกล่าวถือเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาว่าจ้างงานวิศวกรรมระบบอาคารอันเป็นสัญญาหลัก ตามที่ระบุในข้อ 15 และ 15.2 ดังนั้น ย่อมถือได้ว่าหนังสือรับสภาพนี้อยู่ภายใต้บังคับของข้อสัญญาอนุญาตตุลาการ ข้อ 14.1 ดังกล่าวด้วย ไม่ใช่ไม่มีข้อสัญญาอนุญาตตุลาการดังที่คณะอนุญาตตุลาการวินิจฉัย ทั้งนี้ที่ผู้คัดค้านรับสภาพว่าค่าจ้างระแกว่าผู้ร้องอยู่ก็เป็นหนี้ค่าจ้างตามสัญญาว่าจ้างนั้น ค่าจ้างงานเพิ่ม เงินประกันผลงานตามสัญญา และเงินประกันผลงานในส่วนงานเพิ่ม ซึ่งล้วนแต่เป็นหนี้เกี่ยวกับสัญญาว่าจ้างดังกล่าวอันเป็นหนี้ภายใต้บังคับตามสัญญาข้อ 14.1 ทั้งสิ้น และข้อความในหนังสือรับสภาพนี้มีลักษณะเป็นการยอมรับจำนวนหนี้ที่ผู้คัดค้านมีอยู่ต่อผู้ร้อง ข้อพิพาทตามคำเสนอข้อพิพาทของผู้ร้องจึงอยู่ภายใต้ข้อสัญญาอนุญาตตุลาการ ตามข้อ 14.1 ของสัญญาว่าจ้างนั้น ไม่ว่าสัญญาว่าจ้างจะระงับหรือไม่ก็ตาม เนื่องจากสัญญาอนุญาตตุลาการย่อมเป็นอิสระจากสัญญาหลัก ที่คณะอนุญาตตุลาการวินิจฉัยประเด็นข้อที่ 1 มีใจความในส่วนสาระสำคัญว่า ได้ความว่าหนี้ตามสัญญาดังกล่าวได้มีการรับสภาพหนี้ ซึ่งการรับสภาพหนี้ดังกล่าวมีผลให้ระงับซึ่งสิทธิที่มีต่อกันครั้งแรกโดยสิ้นเชิง สภาพแห่งหนี้ย่อมไม่ก่อให้เกิดข้อโต้แย้งต่อการดำเนินการทางอนุญาตตุลาการ แต่อย่างไร ผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจเสนอข้อเรียกร้องเพื่อระงับข้อพิพาทโดยวิธีอนุญาตตุลาการ ตามพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 11 นั้น จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนที่ตามคำชี้ขาดอ้างว่าวินิจฉัยปัญหานี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 595/2545 นั้น ข้อเท็จจริงที่พิพาทกันในคดีนี้แตกต่างจากข้อเท็จจริงในคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าว ไม่อาจนำมาเทียบเคียงวินิจฉัยได้ ดังนี้ การยอมรับบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการที่วินิจฉัยเฉพาะแต่ข้อเรียกร้องแย้งของผู้คัดค้านแต่เพียงฝ่ายเดียวโดยไม่พิจารณาคำเสนอข้อพิพาทของผู้ร้องย่อมถือว่าเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ข้อที่สอง คำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการในประเด็นข้อที่ 4 ที่ว่า ค่าเสียหายมีหรือไม่ เพียงใด ในข้อนี้ คณะอนุญาตตุลาการวินิจฉัยโดยไม่ระบุเหตุผลแห่งข้อวินิจฉัยทั้งปวงไว้โดยชัดแจ้ง ไม่ชอบด้วยมาตรา 37 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 แต่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าคำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการได้ระบุเหตุผลการวินิจฉัยทั้งปวงแล้ว ซึ่งเป็นการไม่ชอบ ปัญหานี้ ตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการที่วินิจฉัยเรื่องค่าเสียหายไว้ในคำชี้ขาด เริ่มตั้งแต่หน้าที่ 34 ถึงหน้าที่ 37 ที่กล่าวถึงข้ออ้างและการนำสืบของผู้คัดค้าน ซึ่งปรากฏว่ามีลักษณะเป็นการสรุปย่อข้อเรียกร้องแย้งของผู้คัดค้านที่อยู่ในหน้าที่ 19 ถึงหน้าที่ 26 เท่านั้น และวินิจฉัยสรุปในหน้าที่ 38 ว่า "พิเคราะห์แล้ว ค่าเสียหายแต่ละรายการ ผู้คัดค้านมีพยานบุคคล ซึ่งเป็นผู้แก้ไขในแต่ละจุดมาเบิกความและอธิบายเหตุแห่งความบกพร่อง พร้อมค่าซ่อมและวิธีการแก้ไขได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ ยังมีเอกสารเกี่ยวกับราคาค่าซ่อมและจุดบกพร่องที่แก้ไขมาสนับสนุนคำเบิกความด้วย พยานผู้คัดค้านจึงมีน้ำหนักรับฟังได้ ส่วนข้อนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาท (ผู้ร้อง) ไม่อาจหักล้างพยานผู้คัดค้านได้ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับค่าเสียหายแต่ละรายการที่ระบุในเอกสารจึงฟังได้ว่าเสียหายตามนั้นจริง..." เห็นว่า ตามคำชี้ขาดในประเด็นเรื่องค่าเสียหายไม่ได้แสดงให้เห็นว่าข้อนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นอย่างไร เหตุใดจึงไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของผู้คัดค้าน การวินิจฉัยโดยสรุปทางนำสืบของผู้คัดค้านจากข้อเรียกร้องแย้งและวินิจฉัยสรุปเพียงว่า พยานหลักฐานของผู้คัดค้านมีน้ำหนักให้รับฟัง ส่วนพยานหลักฐานของผู้ร้อง

ไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานผู้คัดค้าน ถือไม่ได้ว่าคำชี้ขาดในส่วนนี้ได้ระบุเหตุผลแห่งการวินิจฉัยไว้โดยชัดแจ้งตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 37 วรรคสอง และเมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ร้องและผู้คัดค้านได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่นในชั้นอนุญาโตตุลาการ คำชี้ขาดที่ไม่ระบุเหตุผลแห่งการวินิจฉัยทั้งปวงไว้โดยชัดแจ้งดังกล่าวย่อมถือว่าเป็นคำชี้ขาดที่ไม่ชอบ การยอมรับและบังคับตามคำชี้ขาดนี้ถือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนเช่นกัน เมื่อการยอมรับและบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนดังที่วินิจฉัยแล้วข้างต้น จึงมีเหตุที่จะปฏิเสธการขอบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 44 และมีเหตุที่จะเพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการตามมาตรา 40 วรรคสาม (2) (ข) ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้บังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าว ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา อุทธรณ์ของผู้ร้องฟังขึ้น และกรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ข้ออื่นของผู้ร้อง เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป พิพากษากลับ ให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ สถาบันอนุญาโตตุลาการ สำนักงานศาลยุติธรรม สำหรับข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 37/2563 หมายเลขแดงที่ 57/2564 ยกคำร้องขอให้บังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าวของผู้คัดค้าน ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองชั้นศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

ตุล เมฆมงคล · สุพัฒน์ พงษ์ทัดศิริกุล · เรืองศักดิ์ วิริยะชัยวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9456-9457/2568>